

MONAHIA ANNA MARIA

SFINȚII PETRU ȘI PAVEL – SÂNPETRU –

reînsufleții credința noastră și de a o trăi în inima Bisericii, simțind că puterea de a crede, de a iubi, de a mărturisi ne este dată din a fi uniți și din a scoate din patrimoniul enorm al tradiției creștine.

Mergem pe o cale care a fost parcursă deja de o mulțime enormă de creștini, toți atrași de către singura Iubire, împinși de aceeași speranță a vieții veșnice, în care suntem deja introduși dar la care trebuie să ajungem și în plinătate, prin intermediul unei mărturii zilnice de credință chiar foarte încercată.

Dacă ne gândim la ceea ce a fost viața sfinților Petru și Paul după chemarea lor și după trimiterea lor, îi vedem mereu ascultând de Domnul care în fiecare moment Le arăta ceea ce trebuie să facă, unde să meargă, cum să se compoarte: continuu, primeau de la Domnul "ordine" de cum să miște pașii.

Sfinții Apostoli Petru și Pavel au primit o demnitate specială prin responsabilitatea lor mai mare, având și un har și o vocație mai importantă față de alții. Dar aceasta înseamnă o jertfă și o suferință mai mare. Într-un anumit fel, primim viața și trebuie s-o restituim; în a o restitui nu o pierdem, dimpotrivă o ducem la împlinire, dacă de-adevăratarea trăim acel mai mult care ne este cerut în proporție cu harul primit.

Nu putem să creștem în iubirea spre Domnul, fără să creștem și în iubirea spre frați, deci fără să simțim mereu mai puternic dorința de a ne da viața Domnului pentru toți frații, de a o da de-adevăratarea și în orice moment, fără să ne îngrijorăm de noi însuși, punându-ne astfel în mâinile Domnului. Atunci va crește înlăuntrul nostru bucuria, pentru că anumite tristeți sunt semnul egoismului, a dragostei de sine.

Se poate suferii, trebuie să se sufere, este normal să se sufere, este drept și frumos să se sufere, dar de a suferi pentru Domnul, cum spune apostolul Petru (cf. 1Petru 2, 21). De la această suferință, care este o moarte a noi înșine, izvorăște bucuria adevărată.

Să ne deschidem bucuriei deschizându-ne de-adevăratarea iubirii spre Domnul, și îmbrățișând crucea fără de care nu putem să fim ucenici ai lui Iisus.

Sărbătoarea sfinților Petru și Paul ne conduce chiar în inima Bisericii făcându-ne să simțim puternic legătura care ne unește cu părinții noștri în credință. Prin intermediul Sfintei Liturghii, astăzi, ne întâlnim de-adevăratarea cu Apostolii și mucenicii Petru și Pavel, așa cum ne întâlnim mereu cu Iisus și cu toți sfinții Săi.

Îndreptându-ne spre sfântul Petru, putem să spunem că este păstorul turmei lui Hristos, cel dintâi Apostol, căruia i-au fost încredințate cheile împărăției iar despre sfântul Pavel că harul lui Dumnezeu nu a fost în zadar în el și că nu l-a părăsit niciodată.

Sfânta Liturghie insistă mult în a evidenția unitatea care există dintre acești doi Apostoli amintindu-i împreună pentru că împreună, au dat mărturie de credință cu mucenicia. Prin intermediul fragmentelor din Sfânta Scriptură, se pot observa diferitele aspecte ale conversiunii și misiunii lor, fără să-și ascundă slăbiciunile. Așa cum Iisus a devenit om și ca și om a pățimit și a fost supus ispitelor, rămânând credincios până la sfârșit, așa și pentru Apostoli credința nu a fost ușoară, mai ales în momentele de persecuție și de mare suferință. Cu toate acestea mai puternică decât toate obstacolele, mai puternică decât frica, a fost conștiința că au fost "prinși" de către Hristos și deci că aparțin doar Domnului singur.

Acesta a fost secretul pentru a putea depăși toate greutățile!

Sfântul Pavel scriind Galatenilor, afirma de a fi fost ales de către Dumnezeu chiar din pântecul maicii, apoi chemat în momentul în care Dumnezeu a vrut. Și totul după binevoiața lui Dumnezeu, din alegerea Sa gratuită dictată de iubire, nu în bază a meritelor personale. Ce merite puteau să aibă sfântul Petru și sfântul Pavel,

înainte de a-L urma pe Domnul? Unul pescuia pentru a-și câștiga pâinea zilnică: își vedea deci de interesele sale; celălalt, da, a urmat, o stradă mai satisfăcătoare din punct de vedere a poziției sociale pentru că era un rabbi, era cult, știa multe lucruri, dar se reținea de-a dreptul că trebuie să colaboreze cu mai marii Sinedriului pentru a suprima pe cei care îl urmau pe Iisus... Ce merite aveau, deci? Dar Domnul cunoștea inima lor. Știa că în inima lor există capacitatea, posibilitatea, disponibilitatea – chiar neștiută de către ei, dar adevărată – de a fi mărinimoși, de a fi autentici în a urma dreptatea și în a merge pe calea adevăratei libertăți și a iubirii. De aceea, la un moment dat, Domnul Se revelă în viața lor și îi cheamă.

Citim în Epistola către Galateni: «Când a binevoit Dumnezeu, Care m-a ales din pântecul mamei mele și m-a chemat prin harul Său, Să descopere pe Fiul Său întru mine, pentru ca să-L binevestesc la neamuri, *îndată*, nu am primit sfat de la trup și de la sânge» (1, 15-16).

Același adverb *îndată* îl găsim și în chemarea lui Petru: «Umblând pe lângă Marea Galileii, a văzut pe Simon și pe Andrei, fratele lui Simon, aruncând mrejele în mare, căci ei erau pescari. Și *îndată* lăsând mrejele, au mers după El» (Marcu 1, 16-18).

Acest *îndată* constă în a nu lăsa timp pentru a reduce după măsura noastră încărcătura chemării care ne-a fost încredințată. În acest *îndată* este totul: tot timpul, toate puterile, toată iubirea.

Când Petru șovăie și vrea să-l facă pe Iisus să-l distragă în a îndeplini misiunea Sa așa cum Tatăl I-a încredințat-o, este respins de către Hristos. Când încearcă să-L convingă să nu meargă în întâmpinarea unei morți infamă căutând să-L facă să instaureze o împărăție a lui Dumnezeu într-un fel mai logic, nu prin intermediul eșecului, atunci nu mai este deloc în comuniune cu Iisus care cu claritate nu ezită de a-l chema Satană (Matei 16, 23).

Înainte de a-l suie cu hotărâre spre Ierusalim, spre „ceasul”, ceasul Calvariului, Petru cunoaște și alte ezitări, cunoaște ceasul fricii care îl face să se întoarcă înapoi, renegând pe Învățătorul și părăsindu-L: «Nu-L cunosc» (Luca 22, 57), dar Iisus, după Înviere,

îl atrage din nou la Sine, făcându-l, într-un anumit fel, să plătească tripla renegare cu o triplă recunoaștere.

Întrebările insistente și pătrunzătoare a lui Iisus sapă adânc în Petru făcându-l capabil de o iubire și mai mare, de cea mare iubire care îl va conduce să accepte de a fi răstignit pentru Domnul său: «Mă iubești tu mai mult decât aceștia?» (Ioan 21,15), ceea ce înseamnă: «Ești dispus de o iubire mai mare, de a-ți da viața pentru alții?». În acel moment Petru devine capabil de a iubi mai mult, acel mai mult care depășește posibilitățile omenești și care este dat de către Dumnezeu ca și dar al Duhului său revărsat în inimi.

Când suntem ispitiți de îndoiala de a reuși de a trăi mai radical credința noastră, trebuie să ne amintim mereu de acest exemplu, să ne amintim că putem și noi ceea ce omenește pare imposibil, pentru că capacitatea ne este dată de la Domnul, că pentru noi este mort și înviat și, suit la cer, a revărsat în inimile noastre Duhul său de iubire.

În timpul Cinei celei de Taină, Petru, cu avântul care îl caracterizează, a afirmat: «Dacă toți se vor sminti întru Tine, eu niciodată nu mă voi sminti» (Matei 26, 33).

De câte ori nu ne bazăm și noi pe puterile noastre! Domnul permite și aceasta, pentru a ne face să înțelegem că fără El nu putem nimic: orice capacitate a noastră este de la Dumnezeu. Când ne simțim capabili, este atunci că trebuie să ne dăm seama că nu suntem deloc; când ne simțim slabi, atunci – este sfântul Paul care ne învață – trebuie să spunem : «Puterea lui Dumnezeu poate să acționeze în mine» (cf. 2Corinteni 13,4).

Promtitudinea răspunsului – *îndată, iată-mă* – trebuie să fie atitudinea sufletului nostru. Orice șovăială înseamnă că cântărim dacă avem puteri, dacă ne place, dacă avem vreun avantaj: a șovăi înseamnă de a începe de a face calcule omenești și nu de a ne încredința în întregime în Dumnezeu cu toată credința. Doar iubirea dă capacitatea de a ne încredința în întregime.

Mijlocirea sfinților Apostoli care au făcut din viața lor un „*iată-mă*”, un „*îndată*” fără încetare, repetat la orice chemare reînnoită a lui Dumnezeu, să fie pentru noi ca și un stimulent și ajutor pentru a